

HAI SUS!
HAI SUS! HAI SUS!

IOANA CHICET-MACOVEICIUC scriitoare

Ioana scrie de mulți ani povești pentru copii și oameni mari și iubește să călătorească. Preferatele ei sunt pădurea, dimineața, și plaja, seara, la apus.

PERETELE
CARE
PARCĂ PE NOI
NE AȘTEPTĂ

HI HI!

LAVINIA TRIFAN ilustratoare

Iubim să călătorim! Călătoriile ne cresc frumos! :)
Nu am ajuns în toate locurile din carte, dar în vacanța următoare vrem și la Mocăniță! Nu zic de TŌcăniță, deși, merge bine și ea. Apropo! Lucrând la aceste ilustrații, am „vizitat” foarte des bucătăria! ...oare de ce, Eric? :))
Sper ca, pe traseul acestei cărți, la fel ca Mocănița, să-i bucur și să-i farmec pe micii călători-cititori cu priveliștile frumoase din toată călătoria. La cât mai multe vacanțe de vis!

Didina rămâne în parcare, iar familia ia tractorașul până sus la parc. E amuzant să-l auzi cum pârțâie! Ptu-tu-tu-tu! Pfui, și ce fumăraie mai face!

După ce Mami și Tati cumpără bilete, Eric dă buzna în parc, dar imediat ce aude un *Roaaaaar* puternic, face stânga împrejur și se repede în brațe la Mami.

- Ce-a fost asta?
- Cred că e un T-Rex în mărime naturală!
- Aoleu! Și ce mănâncă el?
- Cam orice prinde!
- Hai acasă, zice Eric, cred că începe ploaia.

Mami, Tati și Ema se uită în același timp spre cer. Niciun nor.

- Te-ai speriat, micule Eric?
- Nu, dar mi-am dat seama că azi aveam în plan să citesc.

– Hai să vedem dinozaurii și apoi citim, propune Mami. Știi, aici sunt peste 100 de dinozauri în mărime naturală. Cel mai mare e lung cât un tren cu opt vagoane, iar când trăia de-adevăratelea, provoca un mic cutremur de fiecare dată când pășea!

– Seismosaurus, strigă Ema, care, înainte să fie pasionată de ponei și de trotuare, a fost pasionată de dinozauri! Stai liniștit, Eric, asta mănâncă doar salată!

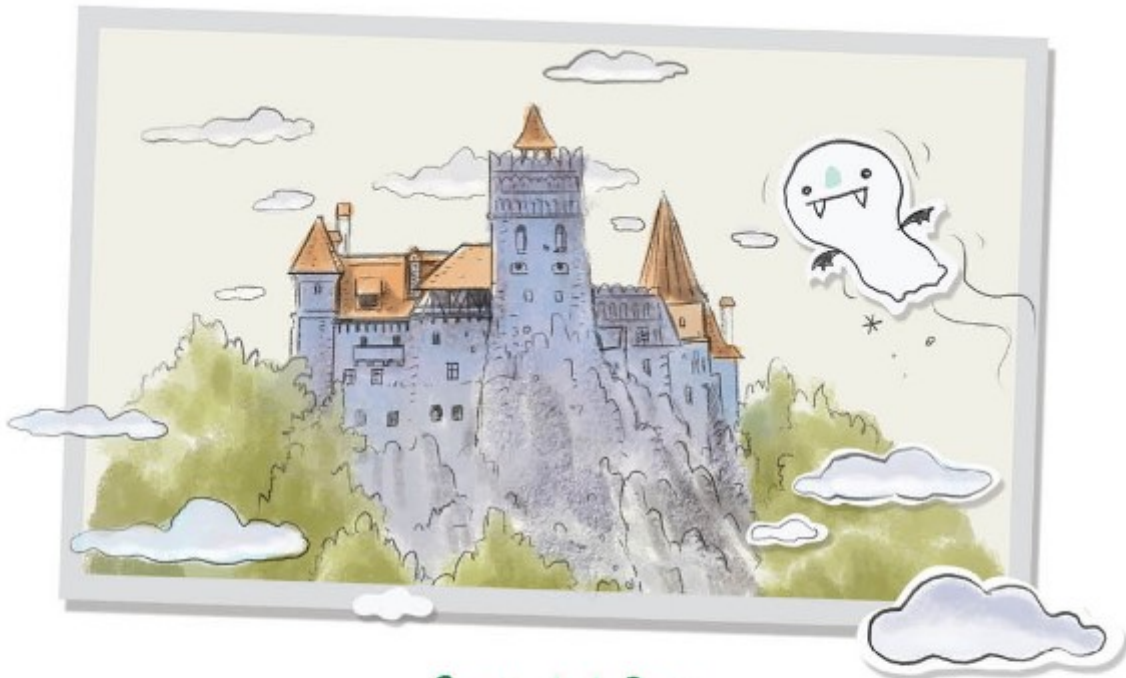

– Pfiu! exclamă Eric și se îndreaptă spre locul de joacă, uitându-se atent în jur.

În cinci minute însă uită de frică și pornește la explorat alături de Ema. Sunt multe de făcut aici: trasee de cățărăt în copaci, ateliere, e și un cinema în care se mișcă scaunle și simți vânt pe față ca și cum ai fi cu adevărat într-un parc cutremurat de dinozauri!

Trece o jumătate de zi într-o clipă.

Dacă nu li s-ar fi făcut superfoame, ar mai fi stat prin pădurea cu dinozauri. Înainte să plece, fac o poză cu T-Rex cel gălăgios. Noroc că-n poză nu poți prinde și sunetele...

Castelul Bran și fantomele care nu există

După câte-o ciorbă fierbinte, cu multe legume și smântână, aventurierii noștri pornesc spre un alt castel. Unul despre care se spune că ar fi găzduit un conte-vampir!

– Copii, știți că acest castel de la Bran se mai numește și Castelul lui Dracula? întrebă Tati în rulotă.

– Cine a fost *Cagula* ăsta? întrebă Eric, concentrat la unghia degetului mic, abia scos din năsuc.

– Dracula este numele de poveste al unui domnitor român pe numele lui Vlad Țepeș, poreclit și Vlad Dracul, explică Tati.

– Aoleu, Tati, sună cam înfricoșător! se cutremură Ema.

– Păi asta e și ideea, căci acest Vlad era un domnitor cam sângeros și supărat pe dușmanii lui: uneori erau turcii care dădeau năvală peste România, alteori erau hoji de la noi, de-aici...

– Sper că nu e acasă când vizităm noi, intervine Eric. Mă gândesc că poate s-a dus la cumpărături, i-o fi și lui foame...

– Eric, acest castel a fost construit acum mai mult de 600 de ani. Nu mai trăiesc de mult domnitorii și cavalerii de atunci, îl liniștește Tati.

– Tot aici a stat și Regina Maria, intervine Mami. Venea vara să se odihnească în acest castel. Ea a îngrijit grădinile, a angajat oameni să construiască în castel un lift și o centrală de curent electric pe râul din apropiere, ca oamenii și castelul să aibă curent electric.

– Îmi place de Regina Maria, ea e acasă? vrea Eric să știe.

– Puiule, râde Mami, regina nu mai trăiește de vreo 80 de ani deja. Acum România are președinte.

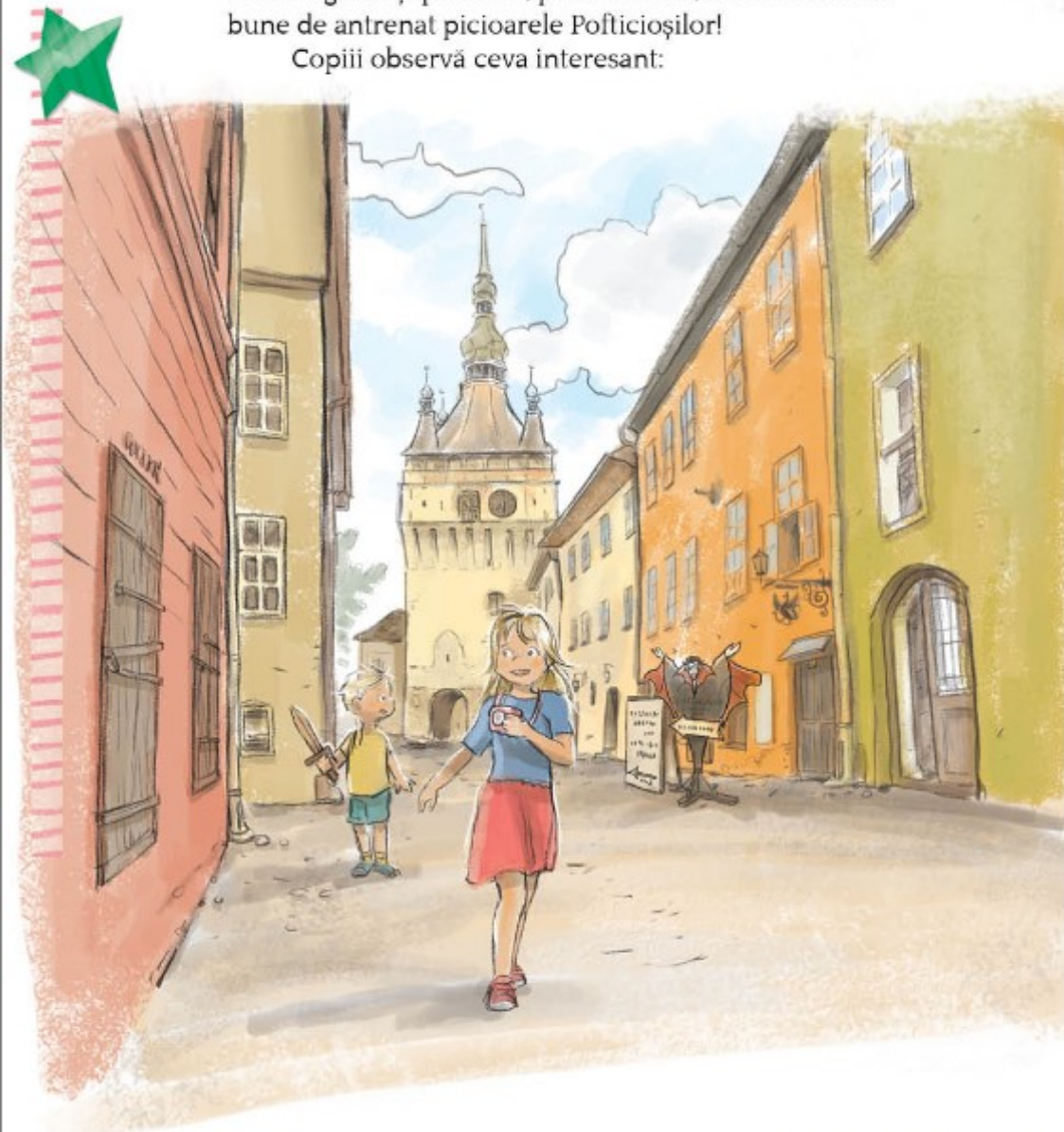
Eric se apropie de sora lui și-i șoptește:

– Auzi, Ema, tu crezi că fantoma lui Vlad ăsta bântuie castelul?

Sighișoara – orașul colorat

Pe după-amiază, Didina ajunge în Sighișoara, unul dintre cele mai frumoase orașe din România! Ce case colorate, ce acoperișuri frumoase, ce străzi înguste și pietruite, pline de flori, cu scări numai bune de antrenat picioarele Pofcioșilor! Copiii observă ceva interesant:

– Mami, Tati, acest orașel are ziduri de jur împrejur! De ce? Ascunde ceva prețios?

– Bravo, copii, aveți dreptate! Sighișoara este unul dintre puținele orașe fortificate din Europa în care încă locuiesc oameni. Aici veneau regi și oameni importanți, pentru că se simțeau în siguranță între zidurile orașului. Chiar Vlad Țepeș a locuit aici o vreme!

– Aoleu, domnul acesta țepos e peste tot? întrebă Ema, strângându-și poneiul la piept.

– Dar, Mami, ce multe turnuri are! observă Eric.

– Daaa, Sighișoara este faimoasă și pentru aceste turnuri, pe care le putem vizita. În cel mai înalt, Turnul cu Ceas, putem urca până sus, să observăm orașul de la mare înălțime!

Pofcioșii urcă peste tot, fac poze, vizitează în liniște biserica mare de pe deal, apoi se opresc la o terasă să mănânce o ciorbă de fasole care, în loc de farfurie, stă într-o pâine rotundă!

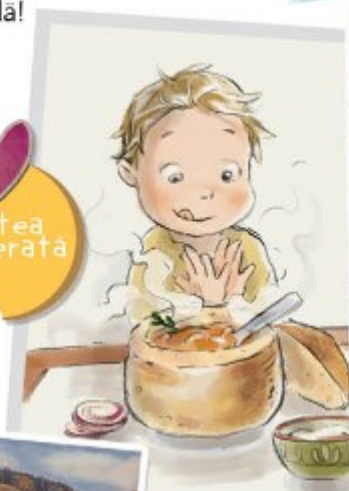
Eric e tare fericit:

– De când imi doream să mănânc și farfuriaaaa! strigă el aplaudând.

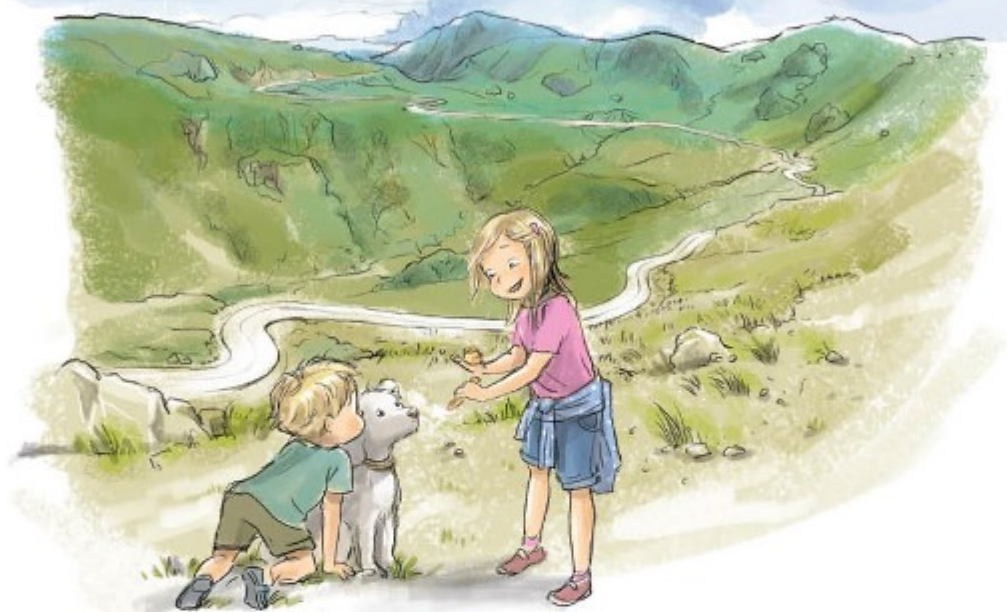
Cu burticile pline și inimile sătule de povești, familia noastră se retrage înăuntrul Didinei, care le oferă încă o noapte lină și bună!

Partea preferată

Drumul șerpuit printre munți: Transalpina

Imediat ce Didina și cei patru Pofticioși părăsesc orașul și se îndreaptă spre Sebeș, peisajul se schimbă mult. Apar dealuri, păduri, iar drumul e tot mai șerpuit.

Eric și Mami se uită fascinați pe geam.

— Cum adică, Transalpina? Sunt multe albine aici? vrea Eric să știe.

Mami râde.

— Se numește Transalpina, pentru că străbate muntele; alpin înseamnă muntos. Acesta e cel mai înalt drum din țara noastră!

— E înalt ca Tati, așa?

— E mult mai înalt ca Tati. Tati are aproape doi metri, iar drumul acesta, Transalpina, e la peste 2 000 de metri înălțime.

— Deci iarna poți să vii să schiezi aici, că sigur e zăpadă, nu, Mami?

— De fapt, nu poți veni iarna aici. Drumul e deschis doar vara, trei luni: iulie, august și septembrie. În restul timpului e închis, pentru că are prea multă zăpadă. Așa că suntem norocoși să mergem pe el acum, dragii mei!

Didina merge încet pe Transalpina, pentru că nu sunt parapete, iar curbele sunt foarte strânse și înclinate.

Copiii se simt ca într-un desen animat!

Când ajung în punctul cel mai de sus, Tati o parchează pe Didina și familia coboară să admire peisajul.

— Vai, ce șarpe uriaș! zice Eric uimit, uitându-se la drumul pe care l-au străbătut.

Mami le pregătește câte o limonadă și o salată cu măslină.

Eric hrănește cățelii care se strâng în jurul ei pofticioși. Eric se așază și el în patru labe, poate îi aruncă și lui Mami o bucată de brânză.

La final fac toți patru o poză cu Transalpina în spate, apoi se urcă înapoi în Didina și pornesc spre Turda.

Ce e acolo?

Aflați imediat: un loc incredibil, săpat adânc în pământ!

Trenul cu abur din Maramureș (Mocănița)

Dis-de-dimineață, Eric se strecoară în pat între Mami și Tati și zice, cu ochii încă lipiți de somn:

– Aș vrea să călătorim așa toată viața! Sunt atâtea locuri frumoase de descoperit! Și atâtea feluri de ciorbă...

– Nu ți-e dor de casa noastră, Eric? De Ciocolata și de Ciuciulele? întrebă Tati căscând atât de zgomotos că vibrează geamurile Didinei.

– Ba da, un pic, recunoaște Eric, dar știu că sunt îngrijiți de vecina Marina. Aș vrea să stăm toată viața pe drum cu Didina.

– Curând reîncepe grădinița, Ema trebuie să meargă la școală, Tati la serviciu, am și eu treabă... spune Mami în timp ce-i dă un pupic pe frunte.

– Știu, Mami, ziceam și eu așa. Îmi place foarte mult vacanța asta! Vă iubesc! mai spune Eric și se lipește și mai tare de Mami și de Tati.

– Ce faceți voi acolo? Vă giugiuliți fără mine? Nu e corect, se aude Ema din patul de sus, de deasupra șoferului și trimite în zbor un ciorăpel mesager în patul de jos.

Ca să nu cadă din pat (ar fi dureros, pentru că e înălțime mare), Tati a construit un fel de plasă din material, astfel încât Pofticioșii cei mici să fie în siguranță acolo sus.

Și Emei îi place mult vacanța asta, nu doar pentru tot ce descoperă, fotografiază și notează în jurnal, dar și pentru că în sfârșit doarme și ea într-un pat care-i ca o ascunzătoare secretă. Păcat doar că Eric mestecă foarte gălăgios în somn, iar asta îi cam face foame Emei.

– Gata cu iubirea, mâncăm și noi? sare Eric din pat plin de energie și dă cu capul de plafonul rulotei, care se cutremură din toate încheieturile.

După un mic dejun delicios (omletă cu salată și o felie de pâine cu unt și cu magiun de prune cu nuci, în caz că erați curioși), Pofticioșii pornesc spre prima destinație din Maramureș: Mocănița.

Nu, nu *tocănița*, cum a înțeles Eric.

– Am putea să ne mutăm aici, printre câprioare?

întrebă Ema cu ochii mari și rotunzi.

– Cred că urșii ar fi foarte bucuroși, mormăie Tati la volan, noroc că nu-l aude nimeni.

Didina merge încet pe drum, copiii se uită atent pe geam.

– Tati, oprește! strigă Ema. Uite, acolo!

Printre copaci se zăresc niște animale roșcate mari care pasc iarbă în poieniță. Au gâtul foarte gros și coarne scurte, iar printre ei e și un pui.

– O familie de zimbri! spune Mami.

– Mami, zici că sunt de pe altă planetă! constată Eric.

După ce îi admiră câteva minute de la distanță, ca să nu-i deranjeze, iar Ema le face câteva poze, Pofticioșii merg mai departe, către Cetatea Neamț, fericiți că li s-a mai îndeplinit o dorință!

← T Z IMBRU

Cetatea de piatră (Cetatea Neamț)

Înainte să vezi cetatea observi podul ei de lemn, cocoțat sus de tot pe piloni înalți de piatră. Pe vremuri era aproape imposibil să intri în cetate neinvitat, pentru că era greu să urci acolo pe pod, dar și dacă reușeai, la intrare te așteptau mai multe capcane!

Cetatea Neamț a fost construită acum 700 de ani pentru a apăra zona de invazia armatelor otomane, care își doreau mult să locuiască în locurile acestea frumoase. Dar românii s-au tot luptat cu ei ca să-i alunge.

După ce străbat podul de lemn care trosnește sub pașii lor, Pofticioșii intră în cetate.

- E atât de serioasă cetatea asta, Tati! exclamă Ema.
- Este, puiule, a fost o cetate greu de cucerit!
- Și aici tot turcii încercau să dea năvală?
- Tot! Iar Ștefan cel Mare, care era domnitorul acestei părți din țară, s-a luptat mult și bine cu ei!

